

EPISTOLA DEDIC.

probandi qui neglecto numinis diuini cultu totū vitę tēpus in profano-
rū authorū scriptis assiduē voluendis, & attentē legēdis terunt, summāq;
voluptatē ex horū lectione capiunt, vt in his quasi p̄cipuā beatitudinis
humane partē ponere videātur. Hoc enim pietati vehementer repugnat.
Ea tantū in his obseruanda, & decerpenda, quę salua pietate nos iuuare
possunt. Cętera verò, quę non sine summo flagitio dici, fieriue possunt,
detestāda, prorsusq; damnāda. Verū ne dubij feramur; ac incerti fluctue-
mus, sacrosanctam legis ab ipso Deo latę regulā habemus, ad quā omnes
animi cogitationes, omnes corporis actiones, omnia verba dirigamus.
Quantū aut religio, quantū pietas, quantū honestas patitur, quantū gene-
ris humani societas, vtilitāsque flagitat, profanis authorib. vtamur, sed
omnē abusum semper fugiamus. Multa in Aristophane valde dānāda fa-
teor, multa tamē in eodē magnā laudē merentur. omnē dictorū, omnem
factorū impuritātē, ac impietātē dāno: sed Atticę linguę puritas, elegan-
tia, copia, suauitas, in variarū vocū aptissima cōpositione felicitas, multo-
rū vocabulorū, rerūmq; ad forū, ad ludicia, variāsque sciētias spectantiū
interpretatio cur à me dānetur? Hic vitiorū acerrimus est obseruator, ac
reprehensor. Hic virorū, hic mulierū mores, & ingeniū suis colorib. insi-
gnitū vt penicillo nobis depingit. Quibus in rebus, & quomodo quisque
peccet, quā animaduersionē, quas pœnas pro vitiorū grauitate promerea-
tur, apertē demonstrat, & cū multis aliis in locis passim, tū verò p̄cipuē in
illis, quas Comici *ἄγ. β. α. γ.* appellāt, modò summos Atheniēsis Reip Ma-
gistratus, & vniuersum populū, modò singulos ciues carpit, obiurgat, of-
ficij sui monet, à vitiis deterret, & ad virtutis studiū plurib. hortatur. Hęc
igitur ipsi laudē nō vulgarē cōciliāt. Hęc eius comœdias lectione dignas
reddūt. Huius ingeniū, acumē, eloquētiā, atticismos, flores, suauitatē, & in
vitiis acriter castigādis dexteritatē sequamur. At quicquid pias aures of-
fendit, morēsque deteriores facit, id omittamus, & vt rē nobis pernicio-
sissimā vitemus, ac detestemur. Quoniā aut (nobiliss. V.) tuas in hūc autho-
rē doctissimas emēdationes, & cōmentationes ex tuę bibliothecę the-
sauris deprōptas mecū humaniter cōmunicare nō es grauatus, ego labo-
res alienos impudētius mihi vēdicare, & ex alienis sudorib. vigiliisq; glo-
riā captare nolui. In hac postrema Aristophanis editione, quę cęteris om-
nib. lōgē p̄stātior in lucē prodit, tu pulcherrimas quasque tuę singu-
laris doctrinę castigationes, meditationes, & ornamenta mihi benignē
suppeditasti, pro quibus Aristophanes ipse, si viuā vocē nūc assumeret, eas
gratias tibi corā ageret, quas viri beneficiorū acceptorū nō inmemores
illis agere solēt, qui magnis beneficiis eos ornarunt. Quòd si quid & ego
in hac nouissima expeditione cōtra tot grauissimorū errorū millia, quę
miserū Aristophanē antē dēsissimis tenebrarū copiis obsessū premebāt, &
variis insultibus vexabāt, tuis auspiciis, ductūque feliciter suscepta p̄-
stitisse videor, hoc quoque tuū est. Quare quę tua sunt, & quę tibi debē-
tur, ad perpetuā meę erga te obseruatię memoriā tibi reddenda, & dedi-
cāda cęsui. Hęc nō meos: sed tuos dulcissimos fœtus agnosces, quos vt e-
ruditionis tuę germanam sobolem alacriter excipies, amplecteris, & a-
more paterno prosequeris.

Vale Nobiliss. Vir, mēque tuę Dignitatis obseruantissimum constanter ama.

Datum Lausannę Cal. Iunij 1589.